

Çocuk ve Kar Baykuşu



Çınar BİBER

Çocuk ve Kar Baykuşu

Çınar BİBER



Leo, kışın erken geldiği ve çok uzun süre kaldığı uzak kuzeyin kenarındaki küçük bir kasabada yaşıyordu. Kar pencerelere yığılıyor, rüzgâr sokaklarda şarkılar mırıldanıyordu. Leo sekiz yaşındaydı; kısa, kıvrırcık siyah saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Soğuk sabahları, sıcak kakao içmeyi ve büyük sorular sormayı severdi.



Gri bir sabah, öğretmenini sınıfa özel bir görev verdi. "Bir Kuzey Kutbu hayvanı seçin," dedi, "ve soğukta nasıl hayatta kaldığını öğrenin." Leo parlak mavi kazağını ve hardal sarısı atkısını giydi. Hangi hayvanı istediğini hemen biliyordu. "Kar baykuşu," diye fısıldadı ve yuvarlak yüzü, ön dişi eksik gülümsemesiyle aydınlandı.



O öğleden sonra Leo, kırmızı botları karda çtırtıdayarak kütüphaneye koştu. Kuzey Kutbu'nun resimleriyle dolu büyük bir kitap buldu: beyaz buz, mavi gölgeler ve ucsuz bucaksız gökyüzü. Sonra bir sayfayı çevirdi ve durdu. Kocaman, yuvarlak sarı gözleriyle bir kar baykuşu ona bakıyordu. "Merhaba," dedi Leo yumuşak bir sesle. "Çok cesur olmalısın."



Kitap Leo'ya şaşırtıcı bir şey anlattı. Kuzey Kutbu, Dünya'nın en soğuk yerlerinden biridir; buzlu rüzgârları ve uzun, karanlık ayları vardır. Yine de kar baykuşu orada bütün yıl yaşar. "Nasıl sıcak kalıyorsun?" diye merak etti Leo yüksek sesle. Okumaya devam etti, sayfaları olabildiğince hızlı çevirdi ve küçük defterine notlar almaya başladı.



İlk sır tüylerdi. Kar baykuşlarının vücutlarının her yerinde, hatta bacaklarında ve ayak parmaklarında bile kalın, yumuşak tüyler vardır. Tüyler, sıcak havayı sıcacık bir battaniye gibi tutar. "Yani tüylerden yapılmış bir kazak giiyorsun!" diye güldü Leo. Defterine tüylü bir baykuş çizdi ve büyük harflerle yazdı: KALIN TÜYLER SOĞUĞU DIŞARIDA TUTAR.



İkinci sır gözlerdi. O büyük sarı gözler, karların çok ötesindeki küçük bir fareyi bile fark edebilir. Kar baykuşları, güneşin buzun üzerinden zar zor görüldüğü loş kış ışığında görebilir. Leo iki yuvarlak göz ve küçük siyah bir gaga çizdi. "Keskin gözler," diye yazdı. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun."



Üçüncü sır kanatlardı. Kar baykuşlarının, onları donmuş toprakların üzerinde sessizce taşıyan geniş, güçlü kanatları vardır. Sessizce kilometrelerce süzülerek buzlu dünyada avlanır ve yolculuk ederler. Leo kütüphanede kollarını iki yana açtı ve bir baykuş gibi süzüldü. Bir kütüphaneci gülümsedi ve parmağını dudaklarına götürdü.



Son sır renkti. Kar baykuşları taze kar gibi beyazdır, üzerlerinde yalnızca soluk koyu benekler vardır. Karlı bir tepede ya da buzlu bir kayada neredeyse kaybolurlar. "Göz önünde saklanıyorsun!" dedi Leo. Kendi parlak mavi kazağını düşündü ve sırttı. Beyaz tüyler, karlı bir dünya için mükemmel bir kış montuydu.



Evde Leo her şeyi mutfak masasına yaydı: notları, çizimleri ve uzun bir poster kâğıdı rulosu. Küçük kız kardeşi kâğıttan tüyler kesmesine yardım etti. Büyük bir sarı göz ve küçük siyah bir gaga yapıştırdı. "Baykuşumuzun güçlü kanatlara ihtiyacı var," dedi ve iki geniş kanat çizdi.



Bütün hafta Leo sınıf panosu üzerinde çalıştı. Mavi bir Kuzey Kutbu gökyüzü, beyaz buz ve baykuşun tüneyeceği karlı bir kaya boyadı. Etrafına şöyle yazdı: KALIN TÜYLER, KESKİN GÖZLER, GÜÇLÜ KANATLAR, KAR GİBİ BEYAZ. Babası posterini asmasına yardım etti ve Leo ellerini çırpı. "Neredeyse hazır!"



Paylaşım gününden önceki gece Leo endişeyle uyandı. Ya arkadaşları panosunu saçma bulursa? Sarı atkısını çenesine kadar çekti ve posterine baktı. Sonra karlı kayasında sakin ve tetikte duran baykuşu hatırladı. "Sen soğuktan korkmuyorsun," diye fısıldadı Leo. "O zaman ben de korkmayacağım."



Sabah Leo, rulo yapılmış posterini karda çtırtıdayarak okula taşıdı. Kırmızı botları arkasında küçük izler bıraktı. Posterini bir hazine gibi sıkıca tuttu. Sınıf tebeşir ve sıcak radyatör kokuyordu ve arkadaşları çoktan sıralarında meşguldü. Leo derin bir nefes aldı ve çalışmasını açtı.



Çocuklar tek tek Leo'nun panosunun etrafında toplandı. "Şu kocaman gözlere bak!" dedi öndeki bir kız. Leo yazdığı kelimeleri işaret etti. "Kar baykuşlarının sıcak havayı tutmak için kalın tüyleri vardır," diye açıkladı, "ve loş ışıktta avlanmak için keskin gözleri." Her cümleyle sesi daha da güçlendi. "Ve beyaz tüyleri karda saklanmalarına yardımcı olur!"



Öğretmeni gülümsedi. "Peki bütün bunlar baykuşa nasıl yardımcı oluyor?" diye sordu. Leo bir an düşündü. "Birlikte çalışıyorlar," dedi. "Tüyler onu sıcak tutar, gözler yiyecek bulmasına yardım eder, kanatlar onu uzağa taşır ve beyaz tüyler onu güvende tutar. Soğuk, buzlu bir dünyada böyle hayatta kalıyor." Sınıf alkışladı ve Leo'nun çilli yanakları pembeye döndü.



O öğleden sonra bütün sınıf bir Kuzey Kutbu hayvanları kış duvarı yaptı. Leo kar baykuşunun yanında durdu, gururlu ve mutlu. "Bana bir şey öğrettin," diye fısıldadı resimdeki baykuşa. "Akıllı olmak ve hazırlıklı olmak en soğuk günlerden geçmene yardımcı olur." Atkısını sıkıca çekti ve ön dişi eksik gülümsemesiyle gülümsedi, evde herkese anlatmak için heyecanlıydı.



O gece Leo'nun penceresinin dışında kar yumuşakça yağdı, tıpkı posterindeki kar gibi. Buzlu kayasında sakın ve tetikte duran kar baykuşunu düşünerek uykuya daldı. Kalın tüyler. Keskin gözler. Güçlü kanatlar. Kar gibi beyaz. Akıllı baykuş uzun kış boyunca uçacak ve Leo onun sırlarını sonsuza dek hatırlayacaktı.